

Heisek 9

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXXIV květen 2019

Pejsek štěká. . .

Haf! Haf! Haf!

Když píšu tento úvodník, tak se od uší až po ocásek klepu, jak jsme s naší Lichtenštejnskou romančí dopadli. Doufám, že jste všichni byli na generálce způsobilí a že nikdo na premiéře nezapomněl text ani rekvizity! Snad jste též všichni pilně hlasovali, aby Zlatého Čtrnáce dostali ti praví!

Haf! Haf! Haf!

Kdo byl na Velikonocích, mohl se podílet na výrobě obrovitánského bubnu. Je tak veliký, že vůbec nevíme, kde ho budeme skladovat, a hlavně: Ten zvuk! Až se budeme na táboře svolávat, uslyší to až ve Všelibicích!

Haf! Haf! Haf!

Ale teď už se nám blíží tábor. Kdo ještě neodvzdal přihlášku a posudek od doktora nebo snad ještě nezaplátil, neváhejte a rychle to dejte dohromady, abychom s vámi mohli počítat. Hlavní vedoucí a hospodáři a zdravotníci nemůžou všechno připravovat na poslední chvíli!

Haf! Haf! Haf!

Ale také se nám blíží Štítek táborníka, odjždíme už 17. května! Kdopak si asi odveze titul letos? Obhájí jej Kuba V., nebo nám snad vyroste nějaký nový přeborník či přebornice? Pilně trénujte — nebo si zkrátka přijed'te užít první letošní plachtíčkovou výpravu!

Haf! Haf! Haf!

Haf! Vaú! Haf!

A kdo že to slaví narozeniny tentokrát? Mája! Všechno nejlepší!

Haf! Haf! Haf!

A jako vždycky: Jestli vám ještě chybí něco na tábor —

tedy hlavně vlastní proutěná postel a bedýnka — určitě nevynechejte jediný výrobní čaj! V červnu se různým nedodělkům budeme věnovat i na oddílovkách.

Haf! Haf! Haf!

Co budeme dělat my větší?

4. — 5. 5. Divadelní festival
7. 5. Družinovsky
mladší: (17.00—19.00)
střední: (17.00—19.00)
starší: (18.00—20.00)
10. 5. Čaj (16.00—19.00)
14. 5. Oddílovka (16.30—19.00)
17. — 19. 5. Štítek táborníka
21. 5. Družinovsky
mladší: (17.00—19.00)
střední: (17.00—19.00)
starší: (18.00—20.00)
28. 5. Oddílovka (16.30—19.00)

A dále?

7. — 9. 6. Poklad a voda
29. 6. — 2. 7. Představebka
2. 7. — 19. 7. Tábor

Štěně štěká...

Letos jsme velikonoční prázdniny strávili společně s ostatními oddíly na louce u Kosího potoka. I když byl velikonoční zajíček v ohrožení, klukům se povedlo ho zachránit a my mohli Velikonoce společně oslavit.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Pomalu se blíží tábor, a proto nezapomeňte do konce května odevzdat při-

hlášku, potvrzení od lékaře a zaplatit, ať se na něj můžeme vypravit bez komplikací.

Ňaf! Ňaf! Ňaf!

Tento víkend se uskuteční již 12. NDF14 — Netradiční divadelní festival Čtrnáctky, tak se přijďte podívat na obě v předácké divadelní hry!

Co budeme dělat my menší?

2. 5.	Schůzka	(17:00—18:30)
4. — 5. 5.	Divadelní festival	
9. 5.	Schůzka	(17:00—18:30)
10. 5.	Čaj	(16:00—18:00)
16. 5.	Schůzka	(17:00—18:30)
17. — 19. 5.	Štítek táborníka	
23. 5.	Schůzka	(17:00—18:30)
30. 5.	Schůzka	(17:00—18:30)

A dále?

9. 6.	Poklad
2. — 9. 7.	Tábor

Štěně

Divadelní výprava na Sázavku

V brzkém odpoledne jsme se sešli v hojném počtu na Hlavním nádraží a zanedlouho jsme nasedli do vlaku směr Kolín. Na ukrácení cesty jsme hráli různé hry. Vlak měl bohužel zpoždění, takže náš čas na přestup v Kolině byl velmi krátký. Na kolínském nádraží jsme tedy nasadili ostré tempo a vlak na Sázavku jsme stihli. Netrvalo to tak dlouho a už jsme vystupovali z vlaku ve vesnici Sázavka. Odtamtud nás čekala cesta lesem podél kolejí až do našeho cíle, kterým byl drážní domek. Když jsme dorazili do cíle, zahráli jsme si pár her a dali si večeři. Po jídle už se setmělo, takže jsme si mohli zkusit, jaké to je přepadat za tmy cizí tábor a krást odtamtud baterky. Po několika úspěšných případech byl čas jít spát.

Ráno jsme vstávali okolo půl osmé, nasnídali jsme se a vyrazili na dobrodružnou výpravu. První část vedla lesem podél kolejí, kde na nás čekalo záludné trní, které nás nechtělo pustit dál. My jsme se ale nedali, a tak jsme došli až k traverzám přes potok, které mnozí z nás zdatně přešli. Nedaleko traverz na louce jsme si zahráli na vlka a ovečky a posléze změřili síly v běžeckém závodě. Pak jsme pokračovali dál, dokud jsme nedorazili k hájovně, od které vedla cesta lesem pryč od kolejí. Cesta nás dovedla k obůrce, kde jsme sledovali daňky a jeleny. Při procházení přílehlou vesnicí jsme narazili i na koně.

Netrvalo to dlouho a byli jsme z dobrodružné výpravy zpátky na chatě. Tam jsme se nasvačili a hráli si s raketkami. To už se blížil čas oběda, tak jsme ho začali vařit a u toho jsme ještě zvládli upéct dva plechy moc dobrého perníku na svačinu. Po jídle jsme měli polední klid (tedy pro většinu spíše polední neklid) a pak nás čekal trénink divadla. Když už jsme byli z trénování představení znavení, dali jsme si v okolí chaty bojovku. Všem se povedlo zvládnout samostatně trasu a splnit úkoly. Poté už byl čas ochutnat perník. Posilnění jsme ještě chvíli cvičili divadlo. Den se mezitím už docela nachýlil, takže jsme začali vařit večeři a u toho jsme nakreslili kroniku. Než jsme šli spát, zahráli jsme si ještě na Medúzu a padající meteority.

Nedělní den jsme zahájili snídaní, po které přišlo projetí celého našeho divadelního představení. Po něm jsme řezali dříví a sbírali chrástí, protože jsme ho za víkend dost spálili. Následoval chlepeček k obědu a úklid chaty. Pak už nám nezbylo než se vydat na vlak do Prahy. Tentokrát vlak zpoždění neměl a při čekání na přestup v Kolině jsme si dokonce stihli dát nanuka. Vlak do Prahy byl dost plný, ale většina z nás si našťestí mohla sednout. Na nádraží už na nás čekali rodiče a s nimi jsme se vydali každý do svého domova.

Velikonoční výprava

Na Hlavním nádraží jsme se letos potkaly pouze v malé ryze dívčí sestavě. Čekala nás dlouhá cesta vlakem do Plané u Mariánských Lázní, kterou jsme strávily hlavně hraním her. Na nádraží jsme se potkaly se Sárrou a jejími rodiči. Ti nám odvezli batohy až na louku, takže jsme šestikilometrovou cestu z Plané na louku u Kosího potoka zvládly hravě.

V cíli nás čekal Zelí, kterému jsme pomáhaly uvařit oběd. Před dokončením oběda přišli ze společné hry všech oddílů i velcí Vpředřáci. Po jídle jsme se začali připravovat na Velikonoční pondělí — kluci pletli pomlázky a holky barvily vajíčka a pekly mazance. Vše jsme stihli s předstihem před večerí, takže jsme zbytek odpoledne mohli strávit, jak kdo chtěl — u potoka, nebo s míčem a frisbee. Po večerí jsme se šly my menší pomalu ukládat ke spánku. Ráno nás čekalo

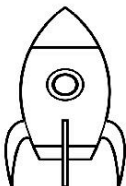
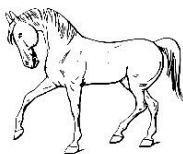
Velikonoční pondělí se všim všudy. Kluci vyšupali holky a dostali za to pentličky. Na některých pentličkách byla morseovkou psaná zpráva, která kluky posílala zachránit zajíčka a s ním i celé Velikonoce. Než se kluci vrátili, holky přichystaly z výslužky pořádnou hostinu, kterou jsme pak společně snědli k snídani.

Najedení jsme se všichni vrhli na balení batohů, společných věcí a na zbourání týpka. Když jsme byli hotovi, dali jsme si oběd a vyrazili na autobus, který nás odvezl do Plané. Odtamtud nás čekala dlouhá cesta Pendolinem do Prahy. Z Hlavního nádraží jsme ještě šli společně ke klubovně, kam jsme odnesli společné věci. Poté už byl čas se rozloučit a vyrazit do svých domovů.

Výbava kosmonauta

Na vesmírnou cestu si s sebou kosmonaut musí vzít spoustu věcí, protože stráví hodně času mimo naši planetu. Vybarvi to, co si myslíš, že by si s sebou měl kosmonaut na svoji výpravu vzít. A když to ukážeš Majdě nebo Týně, bod do bodování tě nemine.

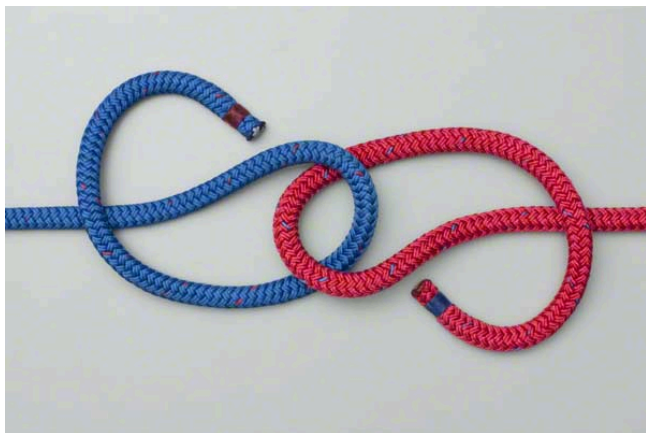

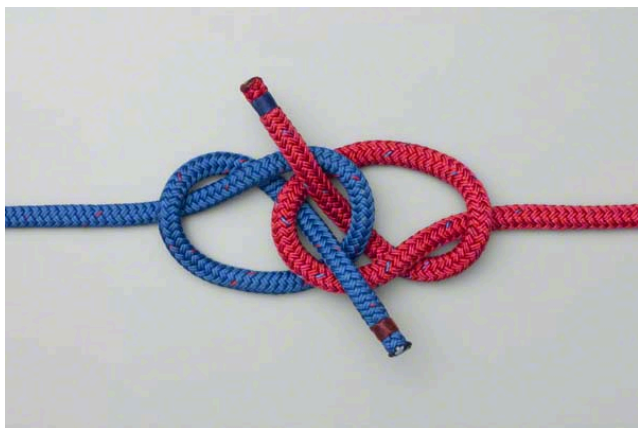
Pejsek

Ashleyho spojka

Dnes si ukážeme spojku, která se hodí na dvě podobně silná lana. Jedná se o spolehlivý uzel, který pevně drží a neroz vazuje se. Jedinou nevýhodou je, že se po velkém zatížení špatně rozvazuje.

Její vázání připomíná zvláště propletená dvě očka. Je podobná kličkové spojce, což jsou dvě kraví spojené svými smyčkami.

Kdo ji uváže Elišce, dostane 2 body do bodování.

Tenhle dílek je nejdůležitější

Někteří už máte dva dílky, ty vám pomohou. Tenhle ale dle mého většině z vás, i třeba těm, co ještě žádný nemají, objasní lokaci, kde se kýžená odměna bude nacházet. Přečtěte si červnového pejska a máte to!

Poslední dílek najdete za lenoškou u topení v malé kra-
bičce. Odměna na svém místě ještě není, třeba by se za ten
měsíc ještě zkasila! Nalezené dílky ukazujte, jak je zvykem,
Štěpánovi. Hodně štěstí.

Náhlov

místa v okolí tábora

Když se v dnešní době procházíte Náhlovem, nenapadlo by vás, jaká to bývala dřív vesnice. Kdybyste si měli vybrat, v jaké obci pozdějšího Vojenského výcvikového prostoru Ralsko byste chtěli na začátku dvacátého století žít, byl by to nejspíš Náhlov. Ve dvacátých letech zde byly tři školy, sbor, ochotnický soubor divadelníků, kaple (která by vám zvonila třikrát denně, nebo kdybyste se vdávali či umřeli), hasičská zbrojnice. . .

Po příchodu sovětských vojsk v polovině minulého století byl Náhlov spolu s Borečkem, Hradčany a Ploužnicí jedinou obcí ve Vojenském výcvikovém prostoru Ralsko, kde mohlo zůstat české obyvatelstvo.

V současnosti je na Náhlově znát úpadek, je to především velkou vzdáleností od hlavních komunikací.

Husitská výprava

Dne 27. 3. 1987 byl sraz na výpravu do Žlukovic. Po příchodu všech jsme se odebrali na metro. Dojeli jsme na Smíchov a zakoupili jízdenky. Když jsme došli k vlaku a nasedli si, začali jsme přemýšlet, kde je Vít'a. V Berouně jsme přestoupili na vlak, který nás odvezl až do Žlukovic. Na nástupišti jsme se kupodivu setkali s Vít'ou, který jel akorát ve vedlejším vagónu.

Vydali jsme se na cestu k naší základně. Po ubytování nám Ivo v jídelně řekl, že si budeme hrát na husity. Že on bude bratr Žižka a Zdena pán z Dubé. K večeři byla gulášová polévka. Zdena nás rozdělila do tří šiků v čele s hejtmany. Celý večer se hrály hry, nejen na husitská témata. Ráno se hrála hra: Měli jsme najít křížácké sídlo a zmocnit se mapy pokladu. Hrad (křížáckou základnu) jsme hledali společně, ale nenašli. Odpoledne se hrály hry a taky se zpívalo. Až třetí den dopoledne se šlo za pokladem. Poklad byly čokoláda ve stříbrném obalu. Když jsme přišli zpět, museli jsme všichni uklízet. Po něm si každý vzal svých pět švestek a šlo se na vlak.

Cestopis z Ukrajiny

sobota 1. září (a neděle 2. září)

Budíka jsme měli na šestou. Poté, co jsme bohatě posnídali (hlavně jogurty z pytlíku), jsme náš epesní apartmán trochu poklidili a vyrazili na nádraží. Tam jsme si koupili lístky a chvíli zmatkovali ohledně toho, který vlak je tedy náš, ale Vosa to za nás nakonec úspěšně vykomunikoval a my nastoupili do Nefalšovaného Ukrajinského Vlaku. Měl dřevěné sedačky a odporný záchod. Asi po hodině jsme dorazili do Čopu, města na hranicích se Slovenskem. Z velmi pěkného vnitrostátního nádraží jsme se přesunuli o kousek dál na ošklivější mezinárodní, kde ale zase měli zadarmo záchody (i když turecké).

Čekání na náš vlak do Košic jsme si krátili jezením, procházením po nádraží a v případě (převážně) Májky i povídáním se slovenskou rodinkou, která si sedla na lavičku vedle nás. Vraceli se až z Oděsy od moře, takže už za sebou měli opravdu dlouhou cestu. Probrali jsme toho mnoho, od toho, kolik nám je let — což nám nevěřili — po ukrajinské i slovenské hory. Zároveň s tímto čekáním na vlak stáli také Eliška s Vosou frontu na lístky, které se ukázaly mnohem dražší, než jsme si mysleli, a to skoro dvojnásobně, takže nám nezbylo než ještě něco směnít. Sára sehnala přímo před budovou nádraží nějakého vexpláka, co jí dal za 20 dolarů asi 450 hřiven, a to tak rychle, že když se slovenská rodinka dozvěděla, že nemáme dost a nabízela nám své přebytky, tak už bylo pozdě.

Nakonec jsme měli po směně o asi 270 hřiven více, než jsme potřebovali, tak jsme se rozhodli to ještě rozfofrovat na nákupu. Menší skupinka holek se tedy vydala ven. Na nádraží ale mezitím vypuklo drama, protože holky vyrazily chvíli před jedenáctou hodinou, a v jedenáct začali pohraničníci odbavovat cestující a chtěli přechod zavřít. Vosu málem kleplo, protože jsme se nemohli sehnat, celníky jsme se snažili naši češtinoruštinou a rukamanohama přesvědčit o zdržení procesu a vysvětlit naši situaci, část z nás se nechala odbavit s předstihem a báli jsme se, že neodjedeme — nakonec jsme ale všechno zvládli (včetně kontroly batohů a nedůvěřivého pohledu pana celníka do Štěpánova pasu, kde má Štěpán ještě krátké vlasy), všechny nás pustili, úspěšně jsme nastoupili do vlaku a měli jsme dokonce

jídlo. Po chvíli s námi i Vosa začal opět mluvit.

Vlakem jsme popojeli kousek ke slovenské hranici, kde jsme čekali zevrubnou kontrolu. A ta také nastala, trvala asi hodinu, pohraničníci kontrolovali snad vše včetně stropních panelů, které odklopili, a paní policistka nám nakonec uvěřila, že nepřevážíme cigarety ani alkohol. Popojeli jsme další kousek do Čierné, kde jsme (k Vosově nelibosti) přestoupili do modernějšího vlaku, tam se naobědvali a putovali dále do Košic.

V Košicích jsme si uložili batohy do úschovny zavazadel a jali se prozkoumávat město. Cílem bylo najít nějaké

místo, kde mají halušky, a když jsme v centru narazili na restauraci jménem Haluškáreň, bylo jasno. Po vydatném druhém obědě jsme obešli zbytek centra, konstatovali, že toho v Košicích zas tak moc není, a dali si rozchod — kluci šli zkoumat místní tramvajové linky, holky šly na zmrzlinu, pro pohledy a pak do parku, kde se flákaly a Eliška přepočítávala finance. Když už byl skoro čas vydat se zpět na nádraží, prošly jsme se ještě zpět na náměstí ke zpívající a svítící fontáně, a cestou si koupily pizzu k večeři. Cestou zpět jsme se náhodně shledaly s kluky, kteří si kupovali pizzu na stejném místě, a vydali se společně k vlaku.

Na nádraží jsme si vyzvedli batohy a dali se do nastupování. Na cestu zpět jsme měli koupené lístky na lůžkový vlak, kterým jeli někteří z nás úplně poprvé, a byli překvapení asi tak úplně všim. Zatímco šest z nás, nacpaných v jednom kupé, řešilo, kam sakra dáme všechny ty batohy, Vosa měl v tom vedlejším vtipné zážitky s maminkou a jejími třemi dětmi, z čehož to nejmladší běhalo, kde se mu zachtělo. Předtím, než jsme zalehli, nás ještě obešel stevard s tím, zda nechceme něco dobrého, a když jsme zjistili, že máme jablečný džus v ceně, k jeho pobavení jsme si objednali to. Pak už zbývalo jen vyčistit zuby a zalehnout. Co si budeme povídat, občas nás vzbudilo hlášení a světla ve stanici, do které jsme zrovna dorazili, a tak podobně, ale šlo o poměrně příjemnou cestu. Okolo šesté ranní byl čas vstávat, rozsvítla se světla, dokonce jsme dostali snídani! A potom už jsme byli na Hlaváku, kde jsme se rozloučili a po téměř dvou týdnech se, plni zážitků, vydali domů.

Vedoucí starších:

Eliška: 728 467 049

Jenda: 799 790 244

Pomeranč: 720 358 010

Samara: 733 210 214

Vosa: 720 368 688

Vedoucí mladších:

Májka: 725 807 853

Sára: 728 739 631

Vydal T. O. Vpřed pro vlastní potřebu.

tovpred.ctrnactka.cz

